

νωσιν ἐν τῷ τάφῳ αὐτῶν ἀφανεῖς, ἀποφεύγοντες ὡς ἀληθεῖς ἦρωες τὴν ρεκλάμαν, ὡν δὲ τότε ἀπεφάσισαν νὰ δώσωσι δείγματα τῆς ὑπάρξεώς των, ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ ὑπὸ τὸ πρόσχημα λούστρων νέα ἐπιδρομὴ τῶν Μήδων εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλάμβανε πάλιν αὐτόχημα ἀνυσχαστικὸν χαρακτῆρα.

✱

Πρὸ ἡμερῶν, διαβαίνων δρομίσκον τινά, ἤκουσα ἓνα ἐπαίτην νὰ ζητῆ ἐλεημοσύνην διὰ τῆς ἐπομένης φράσεως, τὴν ὁποίαν εὐρήκα ἰδιορρυθμοτάτην :

— Ἐλεῆστέ με, χριστιανοί ! Μὲ εἶφα γε ἡ πεῖνα !...

Καιροσκόπος

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΝ

Εκράτει μίαν ἀνοδοδεσμίδα με μόνον ἰα νεοθαλή, λευχειμονούσα, συνεσταλμένη, — δὲν τὴν γνωρίζω — κόρη καλή.

Εβλεπε τάνθη προσηλωμένη, ὡσαυτε ἤκουεν ἐξ αὐτῶν κρυφωτάτης φωνῆς ἐπαίνους, «Καὶ σ' εἶσαι ἀνθος, καὶ ζηλευτόν.»

Ὡς δὲ τὴν χάριν τῶν ἐγκωμίων ανταποδίδουσα μυστικῶς, ἀκροῖς δακτύλοις τα ἰα ταῦτα ἔψαυ' ἠρέμα, θωπευτικῶς.

Ὅποτε εὐθυμος νεανίας, με οικειότητα προσελθὼν, ἐν ἐξ ἐκείνων νὰ τῷ χαρίσῃ τὴν παρεκάλεσε τῶν ανθῶν.

Χωρὶς νὰ στρέψῃ πρὸς τὸν αἰτοῦντα τὸ θεῖον ὄμμα, τὴν κεφαλὴν, χωρὶς μειδίᾳμ' αὐταρσεκείας νὰ δείξῃ νὰ πρόσθετον δυστολήν.

Χωρὶς συγκίνησιν νὰ δηλώσῃ τὴν ελαχίστην, — παρατηρεῖς ; — χωρὶς τὸν τράχηλον ν' ἀνατείνῃ οὐδὲ νὰ κλίνῃ· χωρὶς, χωρὶς,

Ἡμερὸς ἀγγελὸς θεοῦ κόσμου, (κ' ἐδῶ, ζωγράφε, σε θέλω νῦν) ἐν ἀποσπασάσα τῶν ανθῶν ὠρεξε τοῦτο πρὸς τὴν φωνήν.

Ἐξήγησέ με· τί ἐξεφρόσθη ἐν τῷ κινήματί της αὐτῷ ; «Λαβε καὶ λειπέ με, σε οικτεῖρω» ; ἢ «σε λατρεύω ἐν τῷ κρυπτῷ» ;

Ι Ισιωριδης Σκυλισσης.

ΒΑΡΟΥΧΕΙΟΣ ΥΠΝΟΣ

Νυκτερινὴ εἰκὼν

Καὶ ποῦ νὰ μου κολλήσῃ ὕπνος ! Ἐπὶ ἓνα καφὲν περισσότερον τοῦ συνήθους διὰ νὰ εἰμπορέσω νὰ ἐξυπνήσω ἐνωρὶς τὸ πρωτὶ, διότι εἶχον νὰ γράψω ἄρθρον τι. Ἀποτέλεσμα δὲ τοῦ καφῆ ἦτο ὅτι ἀφ' οὗ μ' ἐπῆλθε κάρως καὶ βαθὺς ὕπνος ἐπ' ὀλίγην ὥραν, αἰφνης ἐξύπνησα.

Τῶν ἀδυνάτων νὰ κρατήσω κλειστὰ τὰ βλέφαρά μου. Ταυτοχρόνως δὲ ἡ φαντασία μου ἤρχισε νὰ περιπλανᾶται.

Ἄλλὰ πρῶτην ταύτην φορὰν αἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας μοὶ ἐνεφανίσθησαν ἀνευ τινὸς θελητήρου.

Ὅτι ἐζήτουν, οὔτινος εἶχον χρεῖαν, οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ὁ ὕπνος, ὃν ὅμως δὲν ἠδυνάμην νὰ εὔρω.

Ἐδοκίμασα κατὰ σειρὰν τὰ μέσα δι' ὧν συνήθως ἐπετύγχανον νὰ ἀποκοιμῶμαι. Ἐπλαγιάσα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ἔπειτα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς καὶ τέλος ὕπτιος, ἐξ οὗ κατήντησα εἰς τόδε τὸ συμπέρασμα : ὅτι διῆλα δὴ τὸ προσκεφάλαιόν μου εἶχε μεγίστην χρεῖαν ῥιζικῆς διορθώσεως.

Ἀνεκάθησα, ἐγρονθοκόπησα γενναίως τὰ προσκεφάλαια ἴσως τὰ καταστήσω ὀλιγώτερον σκληρὰ καὶ ἐκ νέου πάλιν ἐξηπλώθην μακρὺς πλατύς.

Μετ' ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας εἶχον κλεισθῆν πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐδάδιζον ἠρέμα πρὸς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων...

Ἄλλὰ πρὶν δυνηθῶ νὰ νοήσω πῶς συνέβη, εἰρέθην ἔχων τὰ βλέφαρά μου ὀρθανοικτα καὶ ἐξάλλος ὑπὸ θυμοῦ ἐστράφη πρὸς τὰ χεῖλη τῆς κλίνης, ὁπόθεν πάλιν κατεκυλίσθη εἰς τὸ κενόν ὅπερ εἶχε σχηματίσῃ τὸ σῶμά μου ἐν τῷ μέσῳ τῆς κλίνης.

Ἀναρίθμητα ταξείδια ἐταξείδευσα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς χεῖλους τῆς κλίνης εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἀναρίθμητοι δυσάρεστοι συναντήσεις καὶ συγκρούσεις τοῦ μετώπου μου καὶ τοῦ ξύλου τῆς κλίνης.

Ἄς καταψύγῃ πάλιν εἰς τὸ πρῶτον μου σύστημα, εἶπον κατ' ἑμαυτὸν καὶ ἀνεκάθησα, ἔτριψα τοὺς ὀφθαλμούς μου, προσήλωσα τὸ βλέμμα μου εἰς τὰ σκοτὴ καὶ ἐν ᾧ ἠμίσεια δωδεκάς ἐκφράσεων ἀγανακτικῆς περιστροφῆς ἐπὶ τῶν χεῖλέων μου, ἤρχισα νὰ ἀνυσυχῶ περὶ τῆς ὥρας.

Ἄρά γε τί ὥρα νὰ ἦτο ;

Κύττάξετε τί ὀργὴ θεοῦ... Τὴν ἡμέραν ὅταν οὐδένα ἔχω λόγον νὰ ἐρωτῶ περὶ τῆς ὥρας, τὸ πλῆσιόν μου δημοτικὸν ὡρολόγιον μ' ἐξεκώφαινε ὅλην τὴν ἡμέραν κατὰ πᾶσαν στιγμήν, καὶ δὲν μ' ἄφινε νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον μετὰ τὸ γεῦμα. Καὶ τώρα ὅτε ἐπιθυμῶ διακαῶς νὰ μάθω ἀκριβῶς τὴν ὥραν, ὅτε εἶνε μεγίστη ἀνάγκη νὰ εἰξεύρω τί ὥρα εἶνε, τὸ ὡρολόγιον ἐσίγα !...

Μοὶ ἐφάνη ὅτι περιέμενον ἀπὸ τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας, ἀτελευτήτων τετάρτων. Ἄλλ' αἰφνης, τὸ ὡρολόγιον ἐσήμανε βραδέως μίαν.

— Μία ! ἀνεφώνησα ἀνακουφισθεὶς σχεδόν. Ἄχ ! ἐξ μόνον ὥρας θὰ περιμένω ἀκόμη. Πολὺ εἶνε, ἀλλὰ τί θὰ κάμω, θὰ περιμένω.

Δύο ! ἐξηκολούθησε τὸ ὡρολόγιον.

— Ἄ ! ἐκέρδησα ἄλλην μίαν ὥραν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκτιμᾷ τὴν εὐδαιμονίαν του συλλογιζόμενος μόνον ἐκ πόσων δυσάρεστον πραγμάτων ἀπαλλάσσειται. Δυσθυμοῦμεν διότι ὁ ῥάπτης δὲν μας ἔφερε τὸ φόρεμα ἐγκαίρως, καὶ δὲν συλλογιζόμεθα ὅτι εἴμεθα εὐτυχεῖς παραβαλλόμε-

νοι πρὸς τοὺς δύτας, τοὺς μεταλλευτὰς, τοὺς ὀδοντοῖατροὺς, τοὺς κλητῆρας τῆς ἀστυνομίας. Ἐπρεπε νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Θεὸν ὅτι ἠδύνατο νὰ μὰς κάμῃ χωλοὺς, μονόχειρας, νὰ μὰς κατεδίκαζε νὰ εἴμεθα εἰσιτηριοῦδοι τῶν τροχιοδρόμων, θυρωροί. Καὶ αὐτὸς ὁ δολοφόνος δὲν ἔχει ἀρκετὴν δόσιν φιλοσοφίας, ὥστε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀν κατεδικάσθη εἰς θάνατον, τοῦλάχιστον εἶνε βέβαιος ὅτι ἀπαλλάσσειται βίου ἐπιμύχου καὶ ἀφορήτου. Ἄλλως τε θὰ ζήσῃ ἀκόμη περισσότερον πολλῶν ἐντίμων ἑκατομμυριούχων, οἵτινες ἀφαρπάζονται αἰφνης καὶ ἀπροσδοκῆτως ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς οἰκογενείας τῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν χρυσῶν καὶ μεγαλοπρεπῶν μεγάρων τῶν.

Δὲν μου κολλᾷ ὕπνος· ἔ, τί ποιητέον ; ἄς φιλοσοφήσωμεν.

Ἄς καθίσωμεν καὶ ἄς δοξάσωμεν τὸν Κύριον διότι δὲν ἐπλασε τὸν ἓνα μου πόδα βραχύτερον τοῦ ἑτέρου. Ἄν ποτε περιπέσω εἰς ζημίας σπουδαίας, θὰ ὑπάγω εἰς τὸ νοσοκομεῖον νὰ ἴδω τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀκρωτηριάζουσι, καὶ τοῦτο θὰ με συνδιαλλάξῃ καὶ συμπηλιώσῃ πρὸς τὴν ζωὴν. Διότι οὐδὲν ὑπάρχει καταλληλότερον καίπρροσφορώτερον εἰς τὸ νὰ λησμονῆ τις τὰς ἰδίας θλίψεις, ἢ τὸ νὰ βλέπῃ καὶ παρακολουθῆ τὰς δυστυχίας τοῦ πλῆσιον. Τώρα δὲν εἰμπορῶ νὰ κοιμηθῶ, πρᾶγμα μίαν δυσάρεστον, ἀλλ' ὅπως δήποτε εἶμαι ὀλιγώτερον ἀξιολύπτης τοῦ μὴ δυναμένου νὰ κοιμηθῆ ἔνεκα σφοδρῶν πόνων

Τρίτη κροῦσις τοῦ ὡρολογίου.

— Τρεῖς ! τί εὐτυχία ! Ἐὼς τὰς ἐπτὰ τέσσαρες ὥραι μένουσι, δὲν εἶνε τίποτε. Θὰ ἔλθουν πρὶν προφθάσω νὰ τὰς συλλογιθῶ.

Νέα κροῦσις τοῦ ὡρολογίου.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, προσφιλέστατόν μοι ὡρολόγιον. Ἡπατήθην λέγων ὅτι ἐπρεπε νὰ περιμένω τέσσαρας ὥρας. Τρεῖς μόνον θὰ περιμένω !

Ὅταν συλλογιζώμαι ὅτι παρεπονούμην διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ κοιμηθῶ ! Ἄλλ' ὅμως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι οἵτινες ἑκατομμύρια θὰ ἐδίδον διὰ νὰ δύνανται νὰ μὴ κοιμῶνται. Πόσοι σκοποὶ ἐτουφεκίσθησαν, διότι ἐν ᾧ ἐφθούρουσι ἀπεκοιμήθησαν !

Ἐπρεπε νὰ ἐρυθριῶ διότι ἐγρύνιαζον διὰ τόσα μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα : Ἡμῖν τῷ ὄντι ἀξιολύπτης ; ἔχω κακὴν κλίνην πρὸς ἀνάπαυσιν, ἀντὶ ψυχροῦ καὶ γυμνοῦ ἐδάφους ὅπερ ἔχουσι στρώμα τόσοι δυστυχεῖς ἀνέσται καὶ ἀνευ ἀσύλου.

Πέντε ! ἐσήμανε τὸ ὡρολόγιον.

— Δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Πέντε ἡ ὥρα. Ἄλλὰ μοῦ φαίνεται ὡς νὰ εἶνε πέντε μετὰ μεσημβρίαν... Περίεργον ! Ἄς εἶνε πλῆσιάζει ἡ ὥρα ὅπως δήποτε νὰ σκωθῶ. Ἀλήθεια ὅμως μοῦ πρέπουσι ξυλιεὶς διὰ τὰς ἀτόπους μεμψιμοιρίας μου κατὰ τῆς ἀϋπνίας !

Ἐξ !

— Ὀνειρεύομαι ; Μία μόνον ὥρα μὰς